

og ulykkesforsikringer fra et skadesforsikrings-selskab til et livsforsikringsselskab.

Fradragsretten for skadesforsikringsselskabernes produkter bortfalder i 1996. Allerede fra efteråret skal livsforsikringsselskabernes og pensionskassernes arbejdsgange og administrationsapparat således være tilpasset, så markedsføring af de nye produktområder kan påbegyndes.

Også overførslen af de eksisterende forsikringer stiller betydelige krav til selskabernes ressourcer.

Lov om forsikringsvirksomhed § 158 bestemmer vilkårene for, hvordan disse bestandsoverdragelser finder sted. Bestemmelserne stiller krav om Finanstilsynets godkendelse af den påtænkte overdragelse, hvorefter Finanstilsynet i Statstidende og dagblade skal offentliggøre en redegørelse for overdragelsen. Herefter skal forsikringstagerne have en frist på 3 måneder til at gøre indsigelse mod bestandsoverdragelsen. Først når denne procedure er gennemført og forudsat, der ikke sker indsigelser mod den påtænkte overdragelse, kan den faktiske overdragelse finde sted.

Disse krævende arbejdsopgaver kan først sættes i værk, når det endelige regelsæt er fastlagt, dvs. når loven er vedtaget og en række bekendtgørelser er revideret.

På baggrund af de betydelige opgaver, som udstår efter vedtagelsen af L 222, skal Assurandør-Societetet og Arbejdsmarkedspensionsrådet anmode Folketinget om en hurtig og velvillig behandling af det stillede forslag.

Spørgsmål 2:

»Udvalget anmoder om ministerens kommentar til henvendelsen af 26. april 1995 fra Assurandør-Societetet, jf. bilag 2.«

Svar:

Assurandør-Societetet og Arbejdsmarkedspensionsrådet udtaler sig generelt positivt om lovforslaget, hvilket jeg naturligvis med tilfredshed har noteret mig. En enkelt passage i lovbemærkningerne ønskes dog forklaret nær-

mere. Som jeg anførte ved fremsættelsen af lovforslaget, anser jeg beskyttelsen af livsforsikringskunderne som meget central, og det skal derfor undgås, at lovforslaget indebærer en svækkelse af denne beskyttelse.

Forsikringsmæssige pensionsordninger indeholder traditionelt en forsikringsdækning ved invaliditet, således at personer, der mister arbejdsevnen (bliver invalide), sikres en fortsat indkomst frem til den normale pensionsalder og videre i alderdommen. Denne forsikringsdækning er normalt en integreret del af pensionsordningerne, som tegnes i livsforsikringsselskaber og pensionskasser. Tegning af sådanne invaliditetsforsikringer uden for pensionsordninger har derimod som udgangspunkt kun kunnet ske i skadesforsikringsselskaber som såkaldte syge- og ulykkesforsikringer.

Skadesforsikringer generelt er typisk 1-årige forsikringer, der fornyes hvert år, mens livsforsikringer typisk indeholder garantier for udbetalinger 50 år eller mere frem i tiden. Der har derfor siden den første lovgivning på forsikringsområdet været væsentlig forskel på niveauet for tilsyn med livsforsikring og skadesforsikring.

På denne baggrund er det ønskeligt, at de invalideforsikringer, der er integreret i pensionsordninger, fortsat opretholdes og tegnes som såkaldte komplementære livsforsikringer, og at de ikke omtegnes til skadesforsikringer med deraf følgende mindre tilsyn.

Hvis det mod forventning skulle vise sig, at der efter den ændrede lovgivning alligevel vil ske omtegnning af komplementære forsikringer til syge- og ulykkesforsikringer til ugunst for forsikringstagernes beskyttelse, er regeringen indstillet på at tage spørgsmålet om tilsynet med disse forsikringer op til fornyet overvejelse.

Ud over dette tungtvejende hensyn til sikringen af de pensioner, folk skal leve af i tilfælde af invaliditet og i alderdommen, er det naturligvis ikke min hensigt at lægge bånd på selskabernes udbud af forsikringsprodukter.